

ŠESTNÁCTÁ LEZ

James
Patterson

AL
press

edice
KIOKAN

ŠESTNÁCTÁ LEŽ

James
Patterson

& Maxine Paetro

edice
KIOKAN

Copyright © 2017 by James Patterson
This edition published by arrangement
with Little, Brown & Company, New York, USA.
All rights reserved.
Translation © Ondřej Duha, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu 16th Seduction
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-707-5

Prolog

MUŽ ZNÁMÝ JAKO J.

Jedna

Toho dusného rána v červenci jsem byla se svým partákem Richem Conklinem na číhané v Tenderloinu, jedné z nejchudších, zločinností nejvíce prolezlých čtvrtí. Zaparkovali jsme náš šedivý sedan Chevrolet z roku 1998 na místě, odkud jsme měli dobrý výhled na šestipodlažní činžovní dům na rohu ulic Leavenworth a Turk.

Říká se, že přihlížet jak schne barva, je úžasná zábava ve srovnání s tímhle druhem sledování, ale tohle byla výjimka z pravidla.

Byli jsme vybuzení a odhodlaní.

Právě nás přidělili k protiteroristické pracovní skupině pod přímým velením Warrena Jacobiho, policejního velitele, a také Deana Reardona, zástupce ředitele DHS, tedy Ministerstva vnitřní bezpečnosti sídlícího ve Washingtonu.

Tahle pracovní skupina vznikla proto, aby čelila místní hrozbě globální teroristické organizace známé pod zkratkou VPR, která se hlásila k šesti po sobě jdoucím masovým útokům v posledních pěti dnech.

Šlo o etnický různorodé bombové útoky, jejichž terči se stala tři posvátná místa – mešita, katedrála a synagoga – stejně jako dvě univerzity a jedno letiště, a zabily přes devět set lidí různého věku a národností v šesti zemích.

Podle toho, co jsme věděli, vyrostla VPR (Velký protivládní reset) na troskách středovýchodních teroristických skupin. Několik přeživších vůdců dalo dohromady mladé

disidenty po celé zeměkouli včetně značného množství fanatiků ze západní populace, kteří dospěli po digitální revoluci.

Totožnosti těchto vrahů byly v jejich domácích státech neodhalitelné, protože celosvětová síť VPR skrývala své aktivity na darknetu, v internetovém podsvětí dokonalém pro shromažďování bez nutnosti skutečného setkání.

Přesto zabíjeli skutečné lidi ve skutečném životě.

A chvástali se.

Po létech upalování, mučení a vyhazování nevinných obětí do vzduchu zveřejnila VPR své prohlášení. Měla v plánu proniknout do všech zemí a svrhnout organizovaná náboženství, vlády a správní orgány všeho druhu. Bez známého vůdce nebo národního ústředí, na které by se dalo zacílit, bylo zablokování tohoto decentralizovaného terorismu asi tak efektivní jako chytání jedovatého plynu do ruky.

Kvůli neustávajícím vražedným aktivitám VPR byl v San Francisku o víkendu, na který připadl Čtvrtý červenec, vyhlášen nejvyšší poplach.

Conklin a já jsme o našem úkolu věděli hodně málo, jen to, že jeden z předpokládaných agentů VPR, známý jako J., se nedávno vyhoupl na číslo jedna ve vládním seznamu hledaných osob.

Během několika posledních dní byl J. spatřen, jak vchází do béžového činžovního domu na rohu Turk a Leavenworth, budovy s požárními schodišti na obou stranách a osamělým stromem vyrůstajícím z chodníku před hlavním vchodem, a zase z něj vychází.

Dostali jsme za úkol ho vyhlížet. Kdybychom ho spatřili, měli jsme hlásit jeho aktivity vysílačkou, zatímco z oblohy tu křížovátku sledovaly oči vyslané ze základen letectva v Nevadě, Arizoně nebo Washingtonu.

Když ten muž přešel na naši stranu ulice a nasedl do bílé skříňové dodávky zaparkované před nákupním centrem T.L. Market and Deli, nahlásili jsme to.

Conklin a já jsme byli partáci spoustu let a skoro jsme si navzájem dokázali číst myšlenky. Vyměnili jsme si pohled a bylo nám jasné, že bychom nemohli jenom *sledovat* člověka podezřelého z terorismu, jak odjíždí z naší ulice, a nic s tím neudělat.

„Na číhané můžeme být i v pohybu,“ prohlásila jsem.

Rich řekl: „Jenom vteřinku, Lindsay. Ano?“

Jeho rozhovor se zástupcem ředitele byl krátký. Rich mi ukázal zvednutý palec a já nastartovala auto. Vyjeli jsme dvě délky auta za bílou dodávkou řízenou domnělým teroristou světového formátu, známým jako J.

Dvě

Řídila jsem náš žraloku podobný chevrolet po Turk Street a zahnula doleva do Hyde Street a celou cestu jsem se držela za dodávkou tak daleko, aby nás J. neviděl ve zpětném zrcátku, ale abychom ho my stále měli na očích. Poté co jsme několikrát odbočili, jsem dodávku ztratila na semaforech ve Dvacáté ulici. Ve zlomku vteřiny jsem se musela rozhodnout, jestli jet na červenou nebo ne.

Moje rozhodnutí znělo *jed'*.

Ruce se mi potily na volantu, když jsem prolétla křižovatkou za doprovodu kakofonie klaksonů, které na nás upoutaly pozornost. Vůbec se mi to nezamlouvalo.

„Tamhle je,“ řekl Conklin.

Bílá dodávka byla zaklíněná mezi dalšími dvěma auty jedoucimi těsně pod rychlostním limitem. Držela jsem se na dohled ve slušné vzdálenosti za tou skupinkou. A pak se dodávka vmísila do provozu na US Route 101 směrem na jih k San Jose.

Ta dálnice byla dobrá, široká cesta s dostatečně hustým provozem, abychom si mohli být jistí, že J. naše auto mezi ostatními nezahledne.

Conklin zajišťoval komunikaci vysílačkou a obratně přepínal kanály mezi policejním velitelem Warrenem Jacobim a zástupcem ředitele DHS Deanem Reardonem, který byl o tři časové zóny dál. Dispečink nás pravidelně informoval o pohybech ostatních vozů z naší pracovní skupiny, které byly teď součástí přerušované karavany, kličkovaly

mezi pruhy, zastavovaly u benzinek a opět se přidávaly ke sledování.

Jeli jsme po sto jedničce ozářené sluncem na jih a po dvaceti kilometrech bílá dodávka místo odbočení k San Jose a Central Coast zvolila pruh svádějící provoz do oblasti k sanfranciskému mezinárodnímu letišti.

Conklin měl na lince Jacobiho.

„Veliteli, míří k letišti.“

Ve vysílače praskalo několik hlasů, ale já udržovala vizuální kontakt s mužem v dodávce, která plynule ujížděla k letišti.

Ta dodávka byla teď nejděsivějším vozidlem, které jsem si dokázala představit. Předchozí aktivity VPR nás připravily na ty nejhorší scénáře a do dodávky takové velikosti by se vešla spousta výbušnin. Terorista by ani nemusel nasednout na letadlo nebo vstoupit do terminálu. Dokázala jsem si představit, jak J. prorazí dodávkou vchod k odbavovacím přepážkám a pak bombu odpálí.

Conklin se odhlásil Jacobimu a řekl mi: „Lindsay, letištní ochranka vyslala hasičské vozy a stavební stroje, aby zablokovaly všechny příjezdové cesty na letiště.“

Dobře.

Šlápla jsem na plyn a zapnula sirény. Ostatní týmy za mnou udělaly totéž a já uviděla, jak se blíží po servisní silnici ze severu.

Osobní auta zastavovala na krajnici, aby nás nechala prolétnout kolem, a za pár vteřin jsme dojeli bílou dodávkou v pruhu k odletovému terminálu letiště.

Před námi se objevily cedule s názvy aerolinek. Napravo vyrostly parkovací garáže letiště. Servisní silnice a sjezdové rampy se kroutily a mizely pod dálnicí, která se teď stala nadjezdem. Před sebou jsme viděli areál mezinárodního letiště.

Rich a já jsme vedli skupinu vozů mířících k letišti, když jsme uviděli policejní auta blížící se k nám od letiště.

Bylo to jako kleště svírající se ve velké rychlosti.

J. viděl, co se děje, a měl jen dvě možnosti: jet dál, nebo zastavit. Strhl volant ostře doprava a dodávka smykem přejela do vnějšího pravého pruhu, kde byl poslední odbočovací pruh do garáží, které se nacházely o sto metrů dál a měly svůj vlastní výjezd do South Link Road. Odbočovací pruh byl volný a nestřežený.

Křikla jsem na Conklina: „*Drž se!*“

Předjela jsem dodávku zprava, přidala chevroletu plyn, stočila volant a zablokovala sjezd. V posledním možném okamžiku, když jsem se už připravovala na srážku, strhl J. volant doleva a objel nás.

Tou dobou už byla dálnice plná policejních vozů, majáky blikaly, sirény ječely.

Dodávka s kvílením pneumatik zastavila.

Adrenalin vyhnal můj tep do červené zóny a tělo mi zalilo pot.

Já a můj parťák jsme se ptali jeden druhého, jestli je v pořádku, zatímco se před námi a za námi řadila policejní auta a tvořila neproniknutelnou vozovou hradbu.

Policista z letištní ochranky oslovil megafonem řidiče dodávky.

„Vystupte z vozu. Ruce nad hlavu. Okamžitě vystupte. Nikdo vám nechce ublížit.“

Nezačne J. zuřit?

Představila jsem si, jak dodávka vybuchne v kouli plamenů patnáct metrů od místa, kde jsem seděla ve starém sedanu. Hlavou se mi mihl obrázek mé malé holčičky, jak jsem ji viděla toho rána, oblečenou ve žlutých dupačkách jako kachňátko a bušící lžící do stolu. Uvidím ji ještě někdy?

V tom okamžiku se dveře bílé dodávky otevřely a J. vyskočil ven. Hlas zesílený megafonem zaduněl: „*Nehýbejte se. Ruce nad hlavu.*“

J. varování ignoroval.

Přeběhl čtyři pruhy a dosáhl betonového svodidla. Pohlédl přes okraj. Zarazil se.

Mezi ním a silnicí dole nebylo nic než patnáct metrů vzduchu.

Zazněly výstřely.

Viděla jsem, jak J. skočil.

Rich na mě zařval: „*K zemi!*“

Oba jsme se vrhli pod palubní desku a propletli prsty v zátylku, když zahřměla exploze, rozhoupala naše auto, spustila alarm a oslepila nás bílým světlem.

Ten všivý parchant odpálil bombu.

Tři

Rich a já jsme seděli v autě zaparkovaném na zákazu zastavení před terminálem a hlavy se nám stále točily z toho, co se stalo dvě stě metrů od letištních terminálů.

Viděli jsme, jak J. seskočil z nadjezdu vedoucího k odletům na servisní silnici, a věděli, že než dopadl na asfalt, odpálil svoji vestu.

Snažili jsme se uhodnout, na co myslel. Naše momentální teorie zněla, že nechtěl být dopaden. Nechtěl mluvit.

Conklin řekl: „Možná si představoval, že když seskočí z nadjezdu, dopadne bezpečně na projíždějící nákladák jako ve filmu s Jackiem Chanem.“

Nadskočila jsem, když se někdo naklonil do okénka auta. Byl to Tom Generosa, velitel protiteroristického oddělení, aby nás informoval o situaci.

Řekl: „Tohle zatím víme. Ten chlap, kterému říkáte J., měl v plánu pozabíjet spoustu lidí v davu, o tom není pochyb. Jeho vesta byla připravená k útoku na lidské cíle. Byla napaná hřebíky, kuličkami z ložisek a jedem na krysy. Ten působí proti srážení krve. Výbuch měl rozmetat šrapnely a udělal to. Ale dodávka ho odstínila. Jedinou obětí byl ten terorista.“

Přikývla jsem a Generosa pokračoval.

„Hřebíky a to ostatní svinstvo roztrhalo jeho tělo a vzalo s sebou všechno, co věděl. Ve vozovce po sobě nechal kráter plný lidských tkání a šrapnelů.“

„A dodávka?“ zeptala jsem se.

„Pyrotechnici už hlásili, že je bezpečná. FBI ji právě nakládá na odtahový vůz a odveze ji do laboroky. Zatím vím, že ji J. ukradl před supermarketem v Turk Street. Možná se na volantu najdou jeho otisky, ale nepřekvapilo by mě, kdyby se nám ho nepodařilo identifikovat.“

Generosa nám pověděl, že na místě exploze jsou teď federální agenti i Jednotka pro průzkum místa činu sanfranciské policie, a že až všechno změří a vyfotografují, převezve chladicí dodávka ostatky toho muže spolu se vzorky výbušniny do forenzních laboratoří FBI a SFPD.

Samozřejmě jsme věděli, že po výbuchu bylo letiště uzavřeno.

Autobusy rozvezly všechny cestující na jiná místa. Odlety byly zrušeny a přilétající letadla musela být přesměrována na okolní letiště. Sami jsme viděli, že se budovy terminálu hemžily agenty nejruznějších bezpečnostních složek jako CIA, FBI, DHS a letištní ochranka, a také psy cvičenými na vyhledávání trhavin.

Generosa nedokázal přesně odhadnout, jak dlouho bude letiště mimo provoz, ale i když to bylo špatné pro aerolinky, jejich cestující a dopravu, VPR toho dne v San Francisku neuspěla.

Poděkovali jsme Generosovi za zprávu.

„Dávejte na sebe pozor,“ řekl nám a odešel k dalšímu autu v řadě za námi. Právě jsme si chtěli zavolat pro další instrukce, když ve vysílače zapraskalo a kabinu zaplnil Jacobiho hlas. Jak Conklin, tak já jsme s Jacobim před jeho povýšením na velitele pracovali jako partáci. Moc rádi jsme ho slyšeli.

„Vy dva jste první liga, víte to?“ hlásil. „Odřízli jste J. od jeho terče. Díkybohu za to.“

„To mi povídej,“ vydechla jsem. „Ani si to nechci představit.“

Ale *představila* jsem si to. Vybavila jsem si jedno letiště v Paříži a další v Turecku. Bylo mi jasné, co se mohlo stát, kdyby se J. dostal do terminálu nebo se k němu jen přiblížil.

Když jsem začínala na oddělení vražd, byl bombový útok na letišti nepředstavitelný. A teď se tyhle děsivé útoky staly skoro každodenní realitou.

Z vysílačky stále vycházel Jacobiho hlas.

„Jakmile vy dva odevzdáte svoje hlášení, máte volno. Boxerová, Conkline, jsem na vás pyšný.

Přijměte díky ode mě, zástupce ředitele Reardona a mnoha lidí, kteří o vás nikdy neslyšeli a neuslyší. Podařilo se zachránit spoustu životů. Zabalte to. Jeďte domů. Teď to převzme FBI.“

Když jsem předávala klíčky Conklinovi, třásla jsem se úlevou. Přesedla jsem si na sedadlo spolujezdce. Opřela jsem hlavu a zavřela oči, zatímco nás Rich vezl zpátky do Baráku.

Část jedna

O MĚSÍC POZDĚJI

Kapitola 1

Měli jsme výročí svatby a také první rande po půl roce, kdy jsme s Joem žili odděleně. Joe mě překvapil – zavolal mi, když jsem odcházela z práce, a oznámil: „Rezervoval jsem stůl u okna. Řekni ano, Lindsay. Parkuju hned venku.“

Nechala jsem se přemluvit a teď jsme seděli na Molu 9 v nové restauraci Crested Cormorand specializující se na mořské plody, u stolu s výhledem na Sanfranciskou zátoku. Na stolech okolo nás blikaly svíčky, zatímco růžový západ slunce barvil oblohu na obzoru a hladinu se zpěněnými hřebínky vln.

Joe mluvil o svém nejmladším bratrovi.

„Takže ve čtyřiceti letech Petey konečně našel lásku svého života v automyčce hasičské stanice.“ Zasmál se. „Amanda mu ostříkovala wapkou pneumatiky a nějak přeskočila jiskra.“

„Myslíš, že si namočila tričko?“

Joe se znovu zasmál. Milovala jsem jeho smích.

Pokřčil rameny. „To je dost pravděpodobné. Pozval nás na svatbu. Koná se příští měsíc v Cozumelu. Přemýšlej o tom, ano?“

Když jsem se dívala manželovi do očí, viděla jsem, jak moc mi chce připomenout naši svatbu v altánku s výhledem na Půlměsíční zátoku. Před drahými přáteli a příbuznými jsme si slíbili věrnou lásku.

Tehdy jsem věděla, že je to slib, který dokážu dodržet.

Neviděla jsem však do temných zákoutí. Tehdy ještě ne. Teď, v téhle romantické atmosféře, Joe doufal, že kouzlo znovu zapůsobí. Jenže moje nevinnost už byla pryč.

Přála jsem si, aby to tak nebylo.

Byla jsem rozpolcená. Měla bych sáhnout přes stůl, stisknout Joeovi ruku a říct mu, aby se vrátil domů? Nebo přišel čas, abychom si přiznali, že už nemá cenu snažit se dát naše manželství zase dohromady?

Joe zvedl sklenku s vínem a řekl: „Na šťastné dny.“

V tom okamžiku zazněl ostrý zvuk, jako by praskal celý svět, následovaný ohlušujícím zaduněním a jasným zábleskem na sousedním molu.

„Neee!“ vykřikla jsem.

Popadla jsem Joea za paži a s otevřenými ústy zírala přes vodu na Molo 15, kde se nacházel Scientific-Tron, vědecké muzeum zkráceně zvané Sci-Tron. Byla to mohutná stavba ze skla a oceli, navržená pro lidskou interakci s minulostí a hlavně s budoucností. Stavba se před mýma očima rozevřela jako poupě. Létny k nám kusy plechu, nad Molem 15 se zvedal mrak ve tvaru hříbu a do zátoky obloukem přšely lesklé skleněné střepy.

Joe vydechl: „*Proboha. Co to sakra je?*“ a jeho výraz dokonale odrážel hrůzu, kterou jsem cítila já.

Další bomba.

Sci-Tron byl otevřený sedm dní v týdnu, ale jen ve čtvrtky večer byl přístupný pro dospělé. Tohle byl čtvrtek, ne? Ano. V muzeu byli lidé.

Byl to útok VPR? Musel být.

Joe hodil na stůl kreditku, pak popadl mobil a zavolal do své práce. Já vytočila dispečink sanfranciské policie a nahlásila něco, co vypadalo jako tragédie s mnoha oběti.

„V Sci-Tronu na Molu Patnáct došlo k explozi s požárem. Pošlete všechny vozy. Hasiče. Pyrotechniky. Sanitky. A najděte poručíka Bradyho. Povězte mu, že jsem na místě.“

Joe řekl: „Lindsay, počkej tady. Vráťím se –“

„Děláš si legraci?“

„Chceš se nechat zabít?“

„A ty?“

Následovala jsem Joea z restaurace na chodník vedoucí po délce mola. Dlouho jsme stáli u zábradlí a dívali se, jak se dvoupatrová stavba s ocelovou konstrukcí hroutí, když se propadla střecha.

Ten pohled byl zničující a těžko uvěřitelný, ale byl skutečný. Sci-Tron vyletěl do vzduchu.

Joe a já jsme se rozběhli.

Kapitola 2

Joe byl v čele, když jsme běželi po molu z restaurace na Embarcadero, hlavní dopravní tepnou vedoucí po pobřeží na západní straně Sanfranciské zátoky.

Sotva jsme se dostali na chodník, zabočili jsme doprava a utíkali dalších několik set metrů podél historické zdi oddělující moře od pevniny a zastavili jsme se před vchodem na Molo 15. Nad dýmající trosky Sci-Tronu šlehaly plameny.

Nalevo od nás na Embarcaderu se začala tvořit zácpa. Děsivý pohled a zvuk katastrofy vozidla zpomalil a některá se snažila přejíždět do jiných pruhů, zatímco se z mola zvedal křik chodců a bylo ho slyšet až na silnici. Brzdy pištěly a klaksony troubily, jako by to byl biblický konec světa.

Výbuchy mají drtivý dopad na všechny naše smysly. Zvuky trhajícího se plechu a rachot hroutících se zdí, pach výbušnin, hrůza v lidských tvářích. Věděla jsem to z nedávné vlastní zkušenosti a pořád mi dělá problém pochopit, jak se klidná a krásná noc může změnit v peklo a nepopsatelnou destrukci.

Joe mě stáhl z chodníku k zábradlí na straně zátoky, kde jsme zůstali stát, a chránil mě paží před davy valícími se od místa výbuchu.

Když jsem sledovala pohyb na té chaotické scéně, zarážila mě jedna anomálie. Nějaký muž stál bez hnutí uprostřed chodníku jako balvan v rozvodněném proudu k smrti vyděšených lidí.

Jsem vycvičená všímat si anomálií a zaregistrovala jsem na něm všechno. Hnědovlasý běloch okolo pětatřiceti, průměrně silný a vysoký, oblečený v džínách a modré flanelové košili, na nose měl brýle s kovovými obroučkami. Horní ret mu přetínala jizva přitahující pohled k jeho mírnému úsměvu.

On se *usmíval*.

Byl strnulý šokem? Uprchl z místa katastrofy a teď se snažil pochopit, co se stalo? Fascinoval ho výbuch samotný?

Ať si myslel nebo cítil cokoliv, reagovala jsem jako polda. Uprostřed všeho, co se dalo po takové katastrofě předpokládat, vyčníval. Probrodila jsem se davem do jeho zorného pole a rozevřela si sako, abych mu ukázala odznak a upoutala jeho pozornost. Joe telefonoval, ale ukončil hovor a připojil se ke mně.

Postavili jsme se těsně před toho muže v modrém a já ho hlasitě oslovila: „Pane, jsem ze sanfranciské policie. Viděl jste, co se tady stalo?“

Z jeho tváře vyzařovala čirá rozkoš a úžas. „Jestli jsem to *viděl*? Já tohle úžasné představení *vytvořil*. Tohle je moje *dílo*.“

Tohle bylo jeho dílo? Přijímal za to zodpovědnost? Pohlédla jsem na Joea, jako bych říkala *Slyšel jsi to?*

„Jak se jmenujete, pane?“

„Connor Grant. Občan, génius, umělec par excellence.“

„Nerozumím vám, pane Grante,“ přiznala jsem. „Chcete tvrdit, že jste Sci-Tron vyhodil do vzduchu vy?“

„Přesně tak.“

Už předtím jsem byla předávkovaná adrenalinem, a teď jsem se musela hodně krotit, abych nezařvala: „*Vám snad přeskočilo? Byli tam lidé!*“

Grant byl šílený, zfetovaný nebo něco podobného, protože nepřestával drmolit.

„Dobrá práce, nemyslíte? Viděli jste celé představení? Ten hříbovitý mrak? Ach bože. Bylo to mnohem lepší, než jsem

doufal. Dávám si jedničku s hvězdičkou a body navíc za tu podvečerní oblohu. Chcete vědět proč a já říkám: „Proč se ptát proč? Krása nepotřebuje důvod.““

Ano, bylo to doznání, ale bylo skutečné?

Znovu jsem se Granta zeptala, jestli vyhodil muzeum do vzduchu, a on se opět rozzářil jaké dítě na Vánoce a *důrazně* potvrdil, že ano.

„Udělal jste to sám?“

„Už jsem vám to řekl,“ odpověděl ten obyčejně vypadající muž v modrém. „Tohle je moje dílo. Udělal jsem to, a to dokonale.“

„Cítíte se zdravý, pane Grante?“

„Ano, cítím. Proč se ptáte?“

Byl Connor Grant, občan – génius – umělec, šílený? Nevěděla jsem, čemu mám věřit.

Joe držel v ruce pistoli a mířil jí na Granta, když jsem mu nařídila, aby dal ruce za hlavu. Poslechl mě, aniž spustil zrak z té zkázy, a stále se blaženě usmíval. Prošacovala jsem ho a nenašla nic než klíčky, mince a peněženku. Jeho průkaz potvrzoval jeho jméno a teď jsem měla i adresu a kreditky.

Nasadila jsem tomu šklebícímu se psychopatovi pouta, zatklá ho za zničení veřejného majetku, což postačí na předběžné zadržení, a přečetla mu práva.

K obrubníku se s jekotem sjížděla policejní auta a já odvedla Granta k jednomu z nich. Policistu v civilu, který vystoupil z místa spolujezdce, jsem znala.

Pověděla jsem mladému strážníku Einhornovi a jeho parťákovi: „Pan Grant tvrdí, že vyhodil Sci-Tron do vzduchu. Teď zavolám poručíkovi Bradymu a požádám ho, aby na vás čekal, až ho přivezete na stanici. Nespustíte toho chlapa z očí, dokud ho nepředáte Bradymu. Tím myslím ani na vteřinu. Nějaké otázky, Marty?“

Když policejní vůz odjel, vytočila jsem Bradyho a informovala ho o Connoru Grantovi s tím, že si přičítá zásluhy na zničení Sci-Tronu.

„Nevím, co si o něm mám myslet, poručíku. Tvrdí, že to udělal. Vráťím se do Baráku, jakmile to půjde.“

Joe fotografoval sjíždějící se policejní složky a aktivity na molu. Strčil mobil do kapsy a řekl: „Počkej tady, Linds. Rychle obhlédnu místo činu, než tam vtrhnou hasiči. Za pět minut jsem zpátky.“

S těmi slovy se Joe rozběhl k troskám Sci-Tronu. Nelíbilo se mi to. Z konstrukce se kouřilo a byla nestabilní. Joe byl sám.

Křikla jsem za ním, ale na ulici byl takový hluk, že jsem nevěřila, že mě slyšel.

Kapitola 3

Joe překročil práh budovy, která ještě před několika minutami byla futuristickým vědeckým muzeem.

Ted' měl pocit, jako by vstoupil do dešťového pralesa.

Ze sprinklerového hasicího zařízení pršela voda a vzduch páchl po zkažených vejcích. To znamenalo přírodní plyn, možná propan, a zachytil i jiné pachy: hořící plast, vlasy, maso. Slábnoucí světlo stěží pronikalo oblaky kouře a páry.

Joe vzhlédl a uviděl jen pokroucenou změt' nosníků a potrubí. Na podlaze byly kaluže vody plné převrácených exponátů a vitrín stržených ze stěn. A byly tam nezřetelné obrysy obětí.

Joe naslepo fotografoval trosky.

Výbuch roztříštil sklo, ale zanechal interiér nepoškozený, takže nálož nejspíš nebyla průmyslově vyráběná bomba. Zdálo se pravděpodobné, že šlo o podomácku vyrobené zařízení, tlakovou bombu, plynem naplněnou nádobu s výbušnou náloží. Následný bleskový požár pozřel všechny hořlavé materiály, dokud žár nespustil sprinklery.

Ze Sci-Tronu zbyla jen nebezpečná překážková dráha z rozbitého skla a ožehlých kovových trubek, překočených exponátů a kabelů s ohořelou izolací. Joe opatrně hledal cestu mezi hromadami trosek ve světle baterky v mobilu a nízko hořících požárů.

„Haló!“ zavolal. „Slyšíte mě někdo?“

Odpovědělo mu zasténání odněkud zprava. Joe zavolal „Už jdu!“ a zamířil ke zvuku, když se mu něco obtočilo

kolem nohy. Instinktivně ucukl a pak rozeznal bledou ruku, paži a trup ženy ležící na břiše na podlaze, napůl pohřbenou pod vitrínou.

„Nemůžu se... pohnout,“ vypravila ze sebe.

Joe se k ní sklonil.

„Pomůžu vám z toho. Jak se jmenujete?“

„Sophie Fieldsová.“

„Já jsem Joe. Máte bolesti, Sophie?“

„Spíš necítím půlku těla.“

„Vypadá to, že na vás spadla skříň. Zkusím ji zvednout. Vydržte.“

„Povězte mému muži... Robbiemu... že ho miluju. Klíč je v krabici... na nářadí.“

„Povíte mu to sama, Sophie. Poslouchejte. Teď jsme tým. Já se pokusím zvednout ten krám. Je tady mizerně vidět. Když vás bude něco bolet, křičte.“

Sophie zasténala a pak se odmlčela.

Joe si pohledem změřil vitrínu velkou asi metr osmdesát krát metr osmdesát krát tři a půl metru, zčásti z kovu, zčásti ze skla, se zubatými okraji a něčím, co vypadalo jako těžká ocelová základna. Pokud by se k ní postavil ze správného úhlu a podařilo se mu ji dobře chytit... kdyby ji mohl zvednout a postrčit zároveň... kdyby na Sophii neleželo ještě něco jiného, co pod vitrínou nevidí... celá spousta kdyby.

Přinejmenším to musel zkusit.

Joe pověděl Sophii, že napočítá do tří a pak to s boží pomocí zvládne, popadl oběma rukama okraj vitríny, pokrčil kolena a zabral.

Ozvalo se hlasité skřípění a šlo to pomalu, ale pak se vitrína zvedla z ženina těla, převalila na druhý bok a zůstala tak. Joe si byl celkem jistý, že by se Sophie měla být schopná pohnout, pokud nemá zlomenou páteř.

Zeptal se jí: „Sophie, mohla byste se převrátit na bok, abyste byla obličejem ke mně?“

Odpovědi se už nedočkal.

Před ním zazářil malý modrý záblesk připomínající elektrický oblouk a hned po něm následovala ohlušující zadunění. Něco těžkého udeřilo Joea do týlu hlavy. Před očima se mu rozsvítily jiskry a on se propadl do prázdnoty.

Kapitola 4

Byla jsem úzkostí bez sebe, když jsem stála proti proudu lidí prchajících z Mola 15 a hleděla k místu tragédie, osvětlenému halogenovými reflektory.

Uniformovaní policisté vztyčovali na Embarcaderu bariéry a uzavírali ho pro dopravu od Bay Street po Market Street.

Velitel zásahu, oblečený v neonově žluté vestě, směřoval záchranky na parkoviště na Molu 9, které se teď stalo základnou pro zdravotní první pomoc.

Hasičské vozy s blikajícími majáky a sirénami houkajícími naplno přejížděly chodník a mířily ke vstupní bráně. Muži a ženy ve vestách zdravotníků stáli v pohotovosti, zatímco hasiči šli dovnitř.

Joe slíbil, že se do pěti minut vrátí.

Čas mu už vypršel. Když to říkal, opravdu věřil, že rychlá prohlídka místa činu zabere jenom pět minut? Byl to naprosto špatný odhad, ale stále jsem odolávala pokušení zavolat mu, namlouvala jsem si, že pilně a rychle pracuje a stejně by mi to nevzal. Nevěděla jsem, co mám dělat. Je Joe v nebezpečí? Nestalo se mu něco na místě výbuchu? Mám tady stát a čekat, nebo se mu vydat na pomoc?

Podívala jsem se na hodinky. Byl pryč už třináct minut.

Zavolala jsem paní Roseové, své sousedce, přítelkyni a příležitostně chůvě. Překřičela jsem hluk u Sci-Tronu a řekla jí, že přijdu domů pozdě. Zrovna jsem vytáčela Bradyho, když vybuchla další bomba. Jako by ji odpálilo moje tukaní do displeje.

Síla exploze přehlušila všechny zvuky včetně mého zoufalého výkřiku „Joe!“.

Rozběhla jsem se ke vstupu na molo, ale než jsem se tam dostala, zastavili mě tři hasiči, kteří mě odtáhli stranou mimo nebezpečí.

Snažila jsem se jim vytrhnout.

„Proboha. Jsem *polda*. Je tam můj manžel. Pomozte mi trochu, prosím! Musím ho najít.“

Jeden z hasičů mi řekl: „Madam, teď tam jít nemůžete. Musíte zůstat tady. Dostaneme ho ven, jakmile to půjde.“

Hasiči dělali, co mohli, aby dostali tu nestabilní situaci pod kontrolu, a já jim to neměla za zlé. Postavila jsem se tak, abych se nepletla do cesty záchranářům a přitom dobře viděla na to, co bývalo vchodem do Sci-Tronu. Modlila jsem se, aby Joe prostě vyšel ven na chodník.

Prosím, bože. Ať je Joe v bezpečí.

Nemyslela jsem na nic jiného, když mezerou v bariéře projela velká chladicí dodávka policejního lékaře a zaparkovala na tramvajových kolejích vedoucích středem Embarcadera.

Odvrátila jsem se od mobilní márnice a zahleděla se přes zátoku, zatímco jsem znovu a znovu marně vytáčela Joeovo číslo.

Protože Joe neodpovídal, zavolala jsem přátelům a partákovi a vím, že slyšeli hrůzu v mém hlase. Nemohli dělat nic jiného než říkat: „Jak můžu pomoci?“

Každému jsem řekla: „Ještě ti zavolám.“

A pak mi došla záchranná lana.

Následující hodinu toho hrozného, páchnoucího večera jsem sledovala, jak zdravotníci tlačí prázdná nosítka zničeným vchodem do muzea a ven vyvážejí těla v pytlích. Potom ty mrtvé nakládali do dodávky policejního lékaře.

Živé pomáhali hasiči vyvádět z muzea. Ty, co nemohli jít po svých, vyváželi na nosítkách.

Vytočila jsem Joeovo číslo.

Joe, zvedni ten telefon.

Tentokrát se mi zdálo, že jsem zaslechla jeho vyzváněcí melodii, pět povědomých tónů, když zdravotník tlačil jedna nosítka kolem mě na chodník. Doběhla jsem k nim, plná naděje a zároveň vydešená, co najdu. Znovu jsem uslyšela to vyzvánění.

„Joe?“

Obličej muže na nosítkách byl strašlivě oteklý, zmodřinovaný a zakrvácený. Levá ruka mu vyklouzla zpod deky, která zakrývala tělo, a spatřila jsem snubní prsten, který jsem mu navlékla na prst, když jsme spolu stáli v altánu s výhledem na Půlměsíční zátoku. Slíbili jsme si, že se budeme milovat v nemoci i ve zdraví.

Sevřela jsem mu rameno a vyhrkla: „*Joe. To jsem já, Lindsay. Jsem tady.*“

Neodpověděl. Byl naživu?

Utíkala jsem podél nosítek a držela se u něho v prostoru pro třídění zraněných, kde každého rychle prohlédli a pak naložili do záchranky.

Nahmatala jsem svůj odznak a zachraptěla: „To je můj manžel. Jsem jeho žena.“

Jeden zdravotník přikývl a podal mi ruku. Pevně jsem ji sevřela a nechala se vytáhnout nahoru.

Kapitola 5

Svírala jsem Joeovu ruku, zatímco mu zdravotníci dávali kyslík, a odpovídala na jejich otázky o Joeově věku, krevní skupině a povolání. „Soukromý bezpečnostní poradce.“

Navzdory policejním bariérám a dopravní zácpě byla cesta do nemocnice rychlá a divoká. Joea odvezli z pohotovosti přímo na sál a já si sedla v čekárně. Byla plná lidí se zraněními nesouvisejícími s výbuchem a byli tam také přátelé a příbuzní těch, které zasáhl výbuch.

Televize v koutě pod stropem měla ztlumený zvuk, ale dole na obrazovce běžel řádek textu.

Bombový útok zničil Sci-Tron.

Počet obětí stoupl na 20, zraněných je 30.

Stále žádné komentáře od Ministerstva pro národní bezpečnost, útok má pravděpodobně na svědomí teroristická organizace VPR.

K výbuchu se zatím nikdo nepřihlásil.

Bylo vidět záběry místa výbuchu, davu, provozu v ulicích, záchranečnických týmů se ke katastrofě. Ty záběry byly děsivé a spouštěly moje vlastní živé vzpomínky na explozi, kterou jsem viděla a cítila, obrázky, které se mi honily hlavou.

Dívala jsem se na televizi, když pustili další klip. Velitel zásahu měl před obličejem mikrofon. Reportér vykřikl otázku a velitel souhlasil, že poskytne informace pro média.

Uvedl své jméno, vyhláskoval ho a sdělil, že velí koordinovaným záchranným akcím všech zúčastněných sborů.

Řekl: „Na místě jsou hasiči, záchranná služba i policie. Je příliš brzy na jakékoliv závěry o tom, co se tam přesně stalo, a identifikovat oběti. Máme tady prvotřídní lidi. Ty nejlepší. Musím se k nim vrátit. Veřejnost dostane nové informace, jakmile je budeme mít.“

Následoval klip se starostou promlouvajícím před Mo-lem 15.

Měl jen košili s krátkými rukávy a na hlavě přilbu. Nadechl se: „Tohle je strašný den pro naše město a pro celé Spojené státy. Truchlíme s rodinami zesnulých a modlíme se za raněné. Prosíme o trpělivost, než přijdeme tomuto zbabělému teroristickému činu na kloub. Federální agentury spolu se sanfranciskou policií vyslaly své nejlepší specialisty na podobné krizové události. Toho, kdo je za tuto tragédii zodpovědný, dostaneme. Na to se můžete spolehnout.“

Lidé sedící okolo mě se hroutili jeden druhému do náručí a plakali.

Connor Grant mi doslova řekl: „Já tohle úžasné představení vytvořil.“

Někdo zavolal mé jméno.

Vyskočila jsem ze židle a uviděla chirurga, tmavovlasou doktorku v modré blůze a kalhotách, s maskou volně visící na krku. Pátrala jsem v jejím obličejí po důvodu k naději na dobrou zprávu, ale viděla jsem jenom smutek.

Představila se jako doktorka Janet Dalrympleová. Šla jsem s ní do chodby a tam mi pověděla, že Joe utrpěl akutní subdurální hematom, který se rychle rozšiřuje a vytváří tlak na mozek.

„Zavedla jsem dovnitř drén, aby krev odváděl,“ řekla mi. „Dostává léky na zmenšení otoku. Teď ho budeme pozorně sledovat a kontrolovat tlak.“

Musela jsem se zeptat. „Jaké má šance, doktorko?“

„Při operování na šance nespolehám, Lindsay. Každý pacient s poraněním hlavy reaguje jinak. Nechci vám dávat marné naděje. Jeho zranění jsou vážná, ale za pár hodin by mohl být z nejhoršího venku. Teď ho převážíme na jednotku intenzivní péče.“

Vrátila jsem se do čekárny ponořená do myšlenek na tu první časovanou nálož, která nám rozbila manželství.

Před půl rokem jsem zjistila, že mi manžel lže – netušila jsem, jak dlouho. Když jsem požadovala vysvětlení, přiznal, že přede mnou některé věci tajil, protože mi nemohl povědět, co dělá. Že je to přísně tajné. Prohlásil, že vlast je na prvním místě.

„Nemohl jsem ti říct, co dělám, Lindsay. Bylo to přísně tajné. Vlast je na prvním místě.“

I když jsem ho možná stále milovala, slova „vlast na prvním místě“ mě přinutila pochybovat o spoustě věcí, které jsem dřív považovala za jednoznačné. Zatímco jsem si myslela, že můj manžel, otec rodiny, pracuje z domova, ve skutečnosti dělal pro CIA. Byla do toho zapletená jedna žena. Nevěděla jsem, co přesně mezi nimi bylo, ale nešlo jen o pracovní vztah. Vdala jsem se za *špiona*. A to znamenalo, že jsem Josepha Molinariho ve skutečnosti nikdy doopravdy neznala. A že bych mu už nikdy nedokázala důvěřovat.

Navzdory tomu, jaký jsem na Joea měla vztek, bych právě teď udělala cokoliv, kdyby přežil své zranění s nedotčenou myslí. Uzavřela jsem dohodu s bohem a čekala na zprávy.

Kapitola 6

A zprávy skutečně přišly, ale ne ty, ve které jsem doufala.

Televize v uklidňující čekárně před JIP přerušila opakování *Teorie velkého třesku* a na obrazovce se objevil rotující červený obdélník s nápisem PRŮLOMOVÁ ZPRÁVA. Následovala Susan Marguliesová Steinhardtová z Kanálu 5, která vypadala, jako by právě vyskočila z postele, cestou do studia si za volantem namalovala pusu a šla přímo do vysílání.

„Máme průlomové informace,“ oznámila.

Četla z listu papíru před sebou.

„VPR převzala zodpovědnost za bombový útok ve Sci-Tronu, jehož výsledkem je aktuálně dvacet pět mrtvých a čtyřicet pět zraněných.“

Měla jsem bradu na hrudi a dřímala, ale teď jsem se prudce napřímila a sevřela područky židle.

Reportérka pokračovala. „KPIX Pět nemůže ověřit pravost tohoto videovzkazu, který byl před několika okamžiky zveřejněn na internetu.“

Na obrazovce se objevil obrys muže. Obličej měl ve stínu a vypadalo to, jako by měl za hlavou kruh, skoro jako svatozář. Jeho hlas byl bez přízvuku, digitálně upravený nebo zcela vytvořený počítačem.

Muž řekl nepřírozeným hlasem: „VPR je hrdá na svého oddaného vojáka SF Šedesát pět ve Velkém protivládním resetu. Prokázal skutečnou odvahu při zničení Sci-Tronu, nesignifikačního zařízení živého zkorumpovanými korporátními a univerzitními sponzory.“

VPR pracuje v utajení a exploduje na veřejnosti. A budeme ve své práci pokračovat, dokud si všichni lidé na celém světě nebudou vládnout sami.“

Obrazovka zčernala a pak se na ní znovu objevila paní Steinhardtová.

Dodala: „Tohle je všechno, co v tuto chvíli máme, ale budeme své diváky informovat okamžitě, jakmile se objeví nové skutečnosti. A teď rušíme naplánovaný program a dáváme slovo našemu newyorskému studiu, které bude komentovat probíhající události.“

Šest lidí v čekárně sledovalo tu šokující zprávu se spadalými bradami spolu se mnou.

„Já to věděl,“ řekl jeden. „Musela to být VPR.“

„Všiví parchanti,“ téměř si odplivl další.

Z malé místní redakce se už přepojili do supermoderních kulis newyorské centrály. Záběry výbuchu běžely na velkých obrazovkách za obdélníkovým stolem, u kterého seděli reportéři a odborníci na terorismus dobře známí každému s přístupem k televizi.

Zprávař Dallas Greer se zeptal odborníků na jejich názor a většina se shodla, že prohlášení VPR je pravdivé.

Roger Watkins, nevrlý mezinárodní korespondent CBS (komerční televizní síť, pozn. překl.), patřil k těm, kteří nesouhlasili. „Ačkoliv Sci-Tron financovaly korporace, spravovala ho různorodá skupina vzdělávacích institucí. Mně na tom prostě něco nesedí,“ uvedl. „Sci-Tron nebyl nijak autoritářský. Je to muzeum určené převážně dětem. Útok na něj vysílá velice matoucí signál neladící s doktrínou VPR.“

Alexander Carter byl jiného názoru. Analyzoval domácí terorismus od McVeighova bombového útoku na Federální budovu Alfreda P. Murraha v Oklahoma City v roce 1995, kdy zemřelo 168 lidí.

„Rogere, se vši úctou,“ obrátil se na Watkinse, „chcete naznačit, že si VPR přivlastňuje zásluhy za bombový útok někoho jiného? Považujete to snad za pravděpodobnější?

VPR je známá tím, že nehraje podle pravidel tradičních teroristických skupin. Nemají ústředí, mluvčího ani lídra. Využívají decentralizované sítě příznivců a útočí na všechny bez rozdílu.

Jak může někdo bez konkrétních znalostí tvrdit, že Sci-Tron je náhodný teroristický čin nesouvisející s VPR?“

Oba muži měli dobré argumenty a já je porovnávala s tím, co jsem věděla o Connoru Grantovi.

Byl spolupracovník VPR? Nebo osamělý vlk, který se VPR inspiroval? A pokud byl skutečně pachatelem, jak jsem věřila, jednal zcela na svou pěst vedený svým vlastním šíleným motivem?

Nebo to byl jenom prolhaný cvok?

Představila jsem si ho v malé vyšetřovací místnosti s holými zdmi, kde rozjímá nad možností trestu smrti. Pomyslela jsem si, že bych ho dokázala přimět, aby mi pověděl pravdu.

Kapitola 7

Byla skoro půlnoc, když mě Rich Conklin našel v čekárně před jednotkou intenzivní péče.

Posadil se vedle mě a já ho informovala o Joeově stavu.

„Uvedli ho do kómatu, aby se přestal zmítat. Kromě krvácení do mozku má i spoustu zlomených kostí. Pravou nohu má zlomenou na dvou místech, pravou paži popálenou a zlomenou těsně nad zápěstím. A taky tři nebo čtyři naprasklá žebra.“

Rich je víc než můj parťák. Je jako sourozenec a neexistuje mezi námi rivalita. Před pár lety se zamiloval do jedné z mých nejdražších a nejbližších kamarádek, Cindy Thomasové, a stále jsou spolu. Patří do rodiny.

Teď mě doprovodil prosklenou chodbou intenzivní péče k místu, kde ležel Joe v nemocniční posteli napojený na hadičky a monitory, s nohou na kladce, obvazy kolem hlavy.

„Proč tam musel chodit? Proč?“ řekla jsem.

„Já vím. Já vím,“ uklidňoval mě Rich.

Oba jsme to věděli. Oba jsme se už vrhli po hlavě do beznadějných situací, nechali se postřelit, a přesto jsme s tou prací nesekli.

Richie mi položil paži kolem ramen a já se rozplakala na jeho hrudi. Říkal všechny ty správné věci: Joe je silný, je v dobrých rukou, přežije, aby nakopal těm teroristům zadek. „I tou zlomenou nohou.“

A pak se na mě podíval a zeptal se: „Slyšela jsi, že se k tomu přihlásila VPR?“

„Slyšela.“

„Měli bychom jít, Linds. Brady čeká na tvoji zprávu.“

Nechala jsem svoje číslo v sesterně a následovala Richieho zpátky do Budovy spravedlnosti, šedé žulové stavby, kde sídlí trestní soud, okresní prokuratura, věznice a Jižní stanice sanfranciské policie.

Zaparkovali jsme v Gilbert Street a vešli do budovy hlavním vchodem, dvoukřídlymi dveřmi ze skla a oceli, vedoucími do chodby obložené mramorem. Ohlásili jsme se u noční ochranky a zamířili po zadním schodišti do čtvrtého patra, kde se nacházela místnost mužstva oddělení vražd.

I za těch nejlepších dnů je to poměrně ponuré místo, ale oné noci připomínalo kryptu. Osvětlení bylo ostré, zelené zdi vypadaly jako šedé a stejný odstín měli i zelenáci a kolegové na druhé stěně, kteří u svých stolů zvedali neustále zvonící telefony nahlašovací linky. Někteří vzhledli a řekli: „Zdravím, Boxerová. Jsi v pořádku?“

Drsné prostředí, ale nikde na světě bych nepracovala raději.

V zadní části místnosti byla prosklená kancelář s pěkným výhledem na dálnici. Sídlil v ní poručík a právě byl uvnitř.

Jacksona Bradyho, bývalého příslušníka miamské policie, přeložili na naše oddělení vražd před několika lety. Netrvalo dlouho a vysloužil si povýšení na poručíka a stal se šéfem. Nejprve jsem s Bradym špatně vycházela, ale nakonec jsem si ho oblíbila, protože vždycky jednal přímo a bez okolků.

Byl neohrožený. Byl houževnatý. Byl maximálně loajální a uměl se rychle a správně rozhodovat. Těžko chtít po velícím důstojníkovi víc. Předchozího roku si Brady vzal Yuki Castellanovou, další z mých nejbližších kamarádek. Vítej do rodiny, Brady.

Když jsem vstoupila do jeho malé kanceláře, vstal. Oběhl stůl a objal mě. Poplácal mě po rameni a zeptal se na Joea. Pověděla jsem mu to, co mi řekl doktor. „Musíme počkat a uvidíme.“

Když jsme se usadili, zeptala jsem se na Connora Granta. „Je sám na cele a pod neustále dohledem,“ informoval mě Brady. Prohrábl si delší blondáté vlasy a dlouze se napil z hrnku s vystydlou kávou.

Potom mě vyzval hlasem, z něhož ani po těch letech zcela nezmizel jižanský přízvuk: „Tak povídej, Boxerová. Nic nevynechej.“

Kapitola 8

Byly skoro dvě hodiny ráno, když jsem vstoupila do bytu, kde jsem dřív bydlela s Joem. Je prostorný a nachází se v bývalé průmyslové budově. Stropy jsou vysoké a kuchyně je spojená s obývacím pokojem, který je zařízený v kůži a neutrálních odstínech a má vysoká okna na západ a na jih do Lake Street.

Nikdy jsem se tam necítila tak dobře jako toho večera.

Martha, moje stará border kolie a nejlepší psí kamarádka, přeběhla podlahu a její štěkot probudil paní Roseovou, naši svatou chůvu, která spala v Joeově velkém křesle.

Martha probudila i Julii Anne, věk dvaadvacet měsíců, která na mě zavolala: „Maaamííííí.“

„Hned jsem u tebe, zlato,“ zachraptěla jsem.

„Na ten krk potřebujete čaj s medem,“ rozhodla paní Roseová. Šla jsem za ní do kuchyně, a zatímco jsem si myla ruce a obličej, pověděla jsem jí, že se Joeův stav nezměnil.

Slíbila, že se za něho bude modlit, a poté co uvařila čaj a ujistila mě, že potřeby dítěte i psa byly uspokojeny, doprovodila jsem ji ke dveřím a přes chodbu k jejímu bytu.

Objaly jsme se a já řekla: „Uvidíme se ráno. No. Uvidíme se za šest hodin.“

Zpátky uvnitř jsem zamířila do Juliina máslově žlutého pokoje. Moje tmavovlasá, modrooká dcerka stála ve své postýlce s rukama nataženýma k objetí, které jsem jí bohatě dopřála.

U okna máme velké čalouněné houpací křeslo. Zvedla jsem svoje zlatíčko a posadila si ho na klín. Houkala jsem se

a přitom se s Julií mazlila. Voněla jsem jí k vláskům, líbala její prstíky a naslouchala, jak se jí dech zpomaluje. Pak jsem ji položila zpátky do postýlky a pošeptala jsem jí: „Tak moc tě miluju. Sladké sny, pusinko.“

Podívala jsem se na mobil, jestli jsem nezmeškala hovor ze Sanfranciské všeobecné. Ne.

Martha se ke mně připojila v koupelně a sledovala mě z předložky u vany, jak jsem se sprchovala a drhla ze sebe špínu a pach kouře, který na mě té noci ulpěl. Zatímco mi do zad a ramenou bušil proud vody, myslela jsem na chudáka Joea s rozbitou, oholenou a provrtanou hlavou, oteklýma zavřenýma očima, zlámanými kostmi.

Prosím, bože, nedopusť, aby umřel.

Nepamatuju si, jak jsem se dostala do postele se svojí nejlepší psí kamarádkou, ale probudilo mě štěknutí a hned na to mi zabzučel mobil.

Joe!

Sáhla jsem po něm a na displeji uviděla *SF všeobecná*. Stiskla jsem zelené tlačítko a pozdravila doktorku Dalrympleovou.

„Joeův stav se nezlepšuje k mé spokojenosti,“ sdělila mi. „Právě teď ho chystáme na operaci. Zavedu druhý drén.“

„Ach ne, ne.“

„To je v pořádku, Lindsay. Povím vám, až bude důvod ke znepokojení. Slibuju. Dobře?“

Doktorka udělala všechno proto, aby mě ujistila, že ten druhý drén neznamená nic špatného. Domluvily jsme se, že jí zavolám později. Když jsem dotelefonovala s Joeovou operátkou, zabzučel mi mobil v dlani.

Volal Brady.

„Máš v plánu přijít do práce?“ zeptal se mě.

Byl pátek, že?

„Kolik je hodin?“

„Čas vyslechnout vězně,“ řekl.

Kapitola 9

Brady a já jsme sklesle seděli v jeho kanceláři.

Informoval mě o výsledcích posledního sčítání obětí.

„Dvacet pět mrtvých. Čtyřicet pět zraněných. Někteří z nich vážně, s velmi malou šancí na uzdravení.“

Podal mi seznam. Přelétla jsem ho pohledem a zastavila se u Joeova jména. Pak jsem papír složila na třetiny a strčila si ho do náprsní kapsy svého modrého pracovního saka.

„Víš jistě, že to zvládneš?“ zeptal se mě.

Zuřila jsem. Trpěla. Měla jsem strach o Joea, byla nevy spalá a po hororu z předchozí noci stále v šoku, který se mnou nejspíš zůstane do konce života. Byla jsem ve stresu až do morku kostí a věděla jsem, že je to na mně vidět.

Přesto mě naštvalo, že Brady zpochybňuje moji schopnost provést výsledek.

„Kdo by to mohl provést líp než já? *Byla* jsem tam. Mluvil *se mnou*.“

„Dobře,“ pokývl hlavou Brady. „Jenom jsem byl ohleduplný. *Snažil* jsem se být ohleduplný. Tak dobře, Boxerová. Tady je všechno, co víme o Connoru Grantovi.“

Brady si píše seznamy. Kdykoliv je to možné, sepíše jednotlivé body červeným fixem do žlutého bloku. Podívala jsem se tam. Byl to hodně krátký seznam.

Brady pokračoval: „Je mu pětáctyřicet. Řídí poslední model hyundaie. Nikdy se neoženil, nemá děti, o kterých bychom věděli, ale v téhle zemi je Grantů spousta. No. Učí přírodní vědy v devátém ročníku Střední školy svatého

Brendana. Je tam už pět let. Učitel přírodních věd vyhodil do vzduchu vědecké muzeum. To je zajímavé, ne? Jeho posudky na webových stránkách Ohodnot mého učitele jsou dobré. Děti ho mají rády.“

„Nemá žádný záznam?“

„Ne. Je čistý jako jeptiščin hábit. Dobrý občan. Platí daně. Neporušuje dopravní předpisy. Chová se vzorně.“

„Tak tomu se mi nechce věřit.“

Brady mluvil dál: „Výslech bude sledovat Parisi a taky Jacobi.“

Nepřekvapilo mě, že výslechu bude přihlížet okresní prokurátor a policejní velitel. Měli jsme v cele člověka, který se přiznal k masové vraždě.

„Co ještě potřebuju vědět?“ zeptala jsem se Bradyho.

„Povedeš to ty. Budeš milá. Ten záznam se možná použije u soudu. Když to nepůjde po dobrém, vložím se do toho jako zlý polda.“

Brady mi podal desky s fotografiemi. Prolistovala jsem je a pak se podívala do Bradyho modrých očí. Jediná páka, kterou jsme měli, bylo Grantovo doznání na místě činu. Neměli jsme ho však písemně.

Brady řekl: „Boxerová, prozatím si nedělej starosti s celkovým obrazem. Je mi jedno, koho zná, koho nenávidí a tak podobně. Když bude mluvit, výborně. Chceme to všechno. A právě teď, dneska ráno, buď jeho přítel. Potřebujeme jedině. Aby prohlásil: ‚Udělal jsem to.‘ Všechno ostatní není nic než omáčka.“

Kapitola 10

Odešli jsme s Bradym z jeho kanceláře a kráčeli krátkou chodbou k výslechové místnosti 2. Podržel mi otevřené dveře a vstoupil za mnou.

Connor Grant, oblečený do jasně oranžové kombinézy, seděl u stolu s úšklebkem ve tváři. Zápěstí i kotníky měl spoutané. Zdálo se, že je rád, že mě vidí, a já byla kdovíproč ráda, že vidím jeho.

Kývla jsem na dva dozorce stojící v koutě a krátce pohlédla do červeně blikajícího oka kamery pod stropem. Potom jsem se podívala na polopropustné zrcadlo. Byla jsem ráda, že za ním sedí Parisi a Jacobi. Nejvyšší šarže na palubě.

Brady mi dal jasný úkol: získat do záznamu Grantovo doznání. Přimáčkout ho ke zdi. Pak bude Len Parisi moci s tím monstrem vyjednávat, aby dostal přesvědčivé podrobnosti a jména spolupachatelů. Následně mu buď nabídne dohodu, nebo ho obviní v plném rozsahu ze zabítí dvou tuctů lidí.

Posadila jsem se naproti Grantovi na jednu z hliníkových židlí s rovným opěradlem a Brady udělal totéž.

Promluvila jsem na vězně. „Tak vás zase zdravím, pane Grante. Jak se dneska ráno máte? Spal jste dobře?“

„Ušlo to. Zapomněl jsem – odkud se známe?“

„Potkali jsme se včera večer na molu. Zatýkala jsem vás, vzpomínáte si?“

„No jistě. Za zničení veřejného majetku? Pořád to dost dobře nechápu.“